

Sobre la guerra a Ucraïna

Ds, 23/04/2022 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

(ISCREB) Rússia ha envaït per la força de les armes Ucraïna i ha esclatat una guerra de proporcions inimaginables i de difícil resolució. Davant la cruel realitat de la guerra es poden tenir reaccions de tota mena, poden ser d'abatiment, por, tristesa i desolació o bé de ràbia i ganes de venjança, i per defensar-nos, voler acabar amb tot això per la força de les armes. Unes i altres reaccions són lògiques en un entorn on la lògica i el seny s'ha perdut, la guerra és un sense sentit i com diu el **Papa Francesc**, "La guerra és un fracàs de la política i de la humanitat".

Però un cop començada una guerra, tal com diu el director de l'ICIP (Institut Català Internacional per la Pau), **Kristian Herbolzheimer** només hi ha dues sortides dolentes: la victòria d'un bàndol sobre l'altre que deixa un rastre de destrucció i mort, d'odis i rancúnies, o bé la negociació i els acords que no satisfaran a cap dels dos bàndols. Malgrat que amb els acords hi haurà cessions doloroses i difícils, sempre seran millor que perllongar una guerra de resultat incert i conseqüències dramàtiques per tothom qui s'hi veu implicat, sobretot pels qui se'ls estronca el futur i la vida.

En la història de la humanitat, mai hi ha hagut un període sense guerres en algun lloc del món. Els pobles i els països han viscut la guerra com un fet gairebé natural, gairebé inevitable. Des del temps de l'imperi romà ha quedat gravada a foc la dita "Si vis pacem para bellum" (si vols la pau, prepara't per la guerra), i arreu del món encara se segueix aquesta dinàmica de què l'armament és el que neutralitza les amenaces i resol els conflictes. Senzillament, aquesta actitud és la més fàcil, no cal pensar, no cal reconèixer drets ni llibertats, ni esforçar-se en un reconeixement i una convivència mútua.

Fins a la primera Guerra Mundial, els ministeris dels exèrcits s'anomenaven ben cofois, "ministeris de la guerra", davant l'horror de les guerres mundials ara se'n diuen "ministeris de defensa", han canviat el nom, però no han canviat la dinàmica,

segueix i augmenta la cursa armamentística. Els estats s'armen fins a les dents per defensar-se de l'agressor, i una de les armes estrella, que en diuen de dissuasió, són les armes nuclears. De què defensen les armes nuclears?, no tenen cap utilitat de defensa, perquè tothom està d'acord en que si es fan servir seria d'unes proporcions devastadores pel món sencer. A més, si estan en mans de megalòmans imperialistes, en qualsevol país que n'hi hagi, només un petit grup de persones poden donar l'ordre de desencadenar la destrucció de qualsevol país del món. L'únic país que les ha fet servir ha estat els EUA sobre població civil a Hiroshima i Nagasaki. Si no es declara totalment criminal fer servir aquestes armes i es destrueixen totes, aquest fet horrorós, pel qual EUA hauria de demanar perdó, es pot tornar a produir en qualsevol país.

Tant de bo la guerra a Ucraïna ens obri els ulls a adonar-nos que les guerres no porten cap bé, ni són la solució per a res. Les guerres actuals s'organitzen i es dirigeixen des de lluny, cap dels responsables d'engegar una guerra hi participa. Els capitosts envien la seva joventut, homes i dones a morir i a matar per preservar els seus interessos, provar nou armament, amagar la debilitat en el seu lideratge i a vegades la contestació interna de la mateixa població. Hi ha moltes excuses per engegar una guerra, però no hi ha cap raó. Les raons estan de banda de la pau, cal doncs treballar per la pau.

Què és la pau? "El fruit de la justícia serà la pau, la calma i la seguretat en seran per sempre la collita" (Is 32,17). **Isaïes** ens diu que la pau és fruit d'un procés, d'un esforç per fer justícia a tothom, sense deixar ningú de banda ni als que es poden defensar menys i són més febles. La pau, doncs, no és només absència d'amenaques o de conflictes, la pau s'ha de construir i s'ha de treballar. Davant la guerra encesa ens toca pensar en les víctimes i les seves necessitats, acollir sense discriminació (La Unió Europea està negant l'entrada a residents estrangers que vivien a Ucraïna), protegir i recolzar qui ho necessiti. I als dirigents dels països els toca posar tota la força dialogant sobre la taula, negociar amb el que calgui per aturar la sagnia de la guerra.

Treballar per construir un món en pau és treballar per la justícia i la solidaritat amb tothom, i entrenar-nos en una actitud personal no violenta: "Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra el qui us fa mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra". (Mt 5,39); "Si algú et pega en una galta, para-li també l'altra, i si et vol prendre el mantell, no li neguis el vestit" (Lc 6,29). A l'evangeli de **Mateu** i **Lluc Jesús** posa sobre la taula la radicalitat de l'actitud no violenta, és un treball en profunditat de la nostra postura davant el conflicte, perquè no només és fer o no fer, sinó preparar-nos per respondre i disposar-se per encarar qualsevol reacció sense violència de cap mena.

Construir la pau, treballar per la pau és un pas obligat per la nostra societat immersa en una crisi mundial eco social de grans proporcions: desigualtats, fam, guerres, desplaçats i refugiats, crisi ambiental i climàtica. Col·lectivament i amb una actitud no violenta, hem de forçar el canvi de tendència en els pobles i els estats. Reduir la despesa militar i la fabricació d'armament, prohibir la fabricació, tinència i manteniment de les armes nuclears i de la investigació en armes químiques i biològiques de destrucció massiva. Investigar en la resolució de conflictes. Desmantellar els blocs militars i crear col·laboració entre els països atès que depenem uns dels altres en molts aspectes. Al mateix temps que ens hem d'esforçar a teixir xarxes d'amistat i convivència amb les poblacions d'altres països i pobles.

Com que la indústria armamentística és de les més potents del món, i, evidentment, sense guerres no fan negoci, hem de fer el possible per descapitalitzar-la. Vigilar les inversions, denunciar els bancs que inverteixen en armament, i vigilar els pressupostos estatals per exigir un canvi de tendència en l'augment de la despesa militar.

Núria Carulla i Musons

Llic. en Teologia especialitat Moral per la Facultat de Teologia de Catalunya